

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
• ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς: Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10*

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25*—Ἀριθ. 46

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ

Τὰ δύο καμάκια εἶχαν κτυπήσῃ συγχρόνως τὸ κουλαμμάκ. Ἀλλὰ τὸ μὲν καμάκι τοῦ Ἀγγλοῦ το εἶχε κτυπήσῃ εἰς τὸ ἐπίσω μέρος τοῦ σώματος, κοντὰ εἰς τὴν οὐράν, τὸ δὲ καμάκι τοῦ Δουκρὲ εἶχεν ἐπιτύχῃ τὸ ἀριστερὸν πτερύγιον, εἶχεν εἰσδύσῃ ἕως τὴν καρδίαν καὶ εἶχε κάμῃ τὸ κουλαμμάκ νὰ βγάλῃ κόκκινον ἄφρον ἀπὸ τοὺς ρώθινάς του.

Τί θὰ ἐγένετο τώρα; Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ οὔτε μοιρασιά κἄν. Καὶ οἱ Γάλλοι το ἤθελαν τὸ κῆτος ὅλο ἰδικό των, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ το ἤθελαν ὅλο διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

Δι' αὐτό, τὴν στιγμὴν ποὺ οἱ ναῦται τοῦ κ. Ἐρτώ ἄρχισαν νὰ ἐτοιμάζουσι τὸ σχοινὶ διὰ νὰ δέσουν τὸ κῆτος ἀπὸ τὴν οὐράν καὶ νὰ το ρυμουλκῆσουσι, οἱ ναῦται τοῦ κ. Στρώκ ἐσπευσαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν.

Καὶ τότε, οἱ Ἀγγλοὶ, μὲ τὰ ὀλίγα γαλλικά ποὺ ἤξευραν καὶ ὠμιλοῦσαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουσι:

— Ἀνοιχτά! οἱ φραντζέζικες βάρκες, ἀθάρα! ανοιχτά!

— Σεῖς τραβάτε ανοιχτά! ἐφώναζεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε δικαιοματινῶς δική μας! ἐφώναζεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ρέκτιανος».

— Ὅχι! εἶνε δική μας καὶ ἀποκλειστικῶς δική μας! ἀντεφώνησεν ὁ ὑπαρχος τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ».

— Δέστε τὴν! διέταξεν ὁ Ἀγγλος.

— Δέστε τὴν! διέταξε καὶ ὁ Γάλλος.

Εὐθὺς ἡ φάλαινα τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ ἔπεσε δίπλα εἰς τὴν φάλαιναν καὶ τὴν ἔβασεν, ἐνῶ τὸ ἴδιον ἔκαμναν καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ρέκτιανος».

Ἀφῶ τὴν ἔδεσαν, ἄρχισαν νὰ τραβοῦν, οἱ Γάλλοι πρὸς τὸ πλοῖόν των καὶ οἱ Ἀγγλοὶ πρὸς τὸ ἰδικόν των. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δὲ κατώρθωσαν νὰ προχωρήσουσι. Ἐτραβοῦσαν ὁμῶς τόσο δυνατὰ τὰ κουτιά, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐπέκπησαν τὰ σχοινία καὶ τῶν δύο λέμβων συγχρόνως.

Ἄρμησαν τότε αἱ λέμβοι ἐναντίον ἀλλήλων. Φόβος εὐλογος ἦτο μὴ πιασθοῦν οἱ ναῦται στὰ χέρια. Τὰ ὄπλα δὲν ἔλειπαν: εἶχαν καὶ καμάκια καὶ λόγχας καὶ τσακιά, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τοὺς μεγάλους ναυτικούς σουγιάδες, ποὺ κρατοῦν πάντοτε μαζί των οἱ ναῦται. Ἦτο κίνδυνος μήπως χυθῆ αἷμα, ἕως ὅτου προφθάσουσι καὶ τὰ δύο πλοῖα καὶ τὴν ἀποτελειώσουσι τὴν ναυμαχίαν, τὴν ὅποσαν ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀρχίσουσι αἱ φάλαινες των.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Ἀγγλος ὑπαρχος μὲ ὄργισμένον τόνον καὶ μὲ ἀπειλητικὰς χειρονομίας, ἐφώναξε πρὸς τὸν κ. Ἐρτώ, εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν.

— Ἐχετε λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν νὰ λέτε πῶς αὐτὴ ἡ φάλαινα εἶνε ἰδική σας;... Σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σας ἀρίσωμεν νὰ τὴν πάρετε;

— Καὶ, ἐσεῖς, ποὺ βασίζετε τὰς ἰδικὰς σας ἀξιώσεις;... ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ἀφοῦ ἐνευσεν εἰς τοὺς δύο ὑποπλοίαρχους νὰ μ.ν ἀναμιχθοῦν εἰς τὴν φιλικήν.

— Καὶ το ἐρωτᾶτε κ' ὄλος;

— Μάλιστα! τὸ ἐρωτῶ.

— Μάθετε λοιπὸν, ἐφώναζεν ὁ Ἀγγλος, ὅτι ἡ φάλαινα ἤρχετο ἀπὸ τὸ δικό μας μέρος καὶ ὅτι οὔτε θὰ τὴν ἐβλέπατε, ἂν δὲν τὴς ἐκόβαμεν ἡμεῖς τὸν δρόμον...

— Κ' ἐγὼ σας βεβαίω βε. εἶνε δύο ὥρες τώρα ποὺ τὴν κυνηγοῦμεν.

— Ὑστερα ἀπὸ ἐμαῖς!... ἐφώναζεν ὁ κ. Στρώκ.

— Ὅπως δῆποτε, ἀπὸ τὸν «Ἁγιον Ἐνώχ» τὴν πρωτοεῖδε ὁ σκοπός, ἐνῶ

«Ἡ θάλασσα ἔβρασεν, ἔγινε κατάσπρη.» (Σελ. 363, στήλ. α'.)

τὸ δικό σας πλοῖον οὔτε φαίνεται καν...
— Καί τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό; ἀφοῦ δὲν κατωρθώσατε νὰ τὴν φθάσετε καὶ νὰ τὴν κτυπήσετε!

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε λόγια! ἀνταπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παίρῃ φωτιά. Κ' ἐπειτα, ἂν θέλετε νὰ ξέρετε, ἡ φάλαινα δὲν ἀνήκει ε' αὐτὸν πού τὴν βλέπετε, ἀλλὰ ε' ὅποιον τὴν σκοτώσῃ...

— Πρῶτοι ἐμεῖς τὴν ἐκαμακώσαμε! ἐφώναξαν ὁ κ. Στρέκ.

— Ναί!... ναί! ἐφώναξαν ὅλοι οἱ Ἄγγλοι καὶ ἐπίασαν τὰ ὄπλα των.

— Ὅχι!... ὄχι! ἀπήντησαν οἱ Γάλλοι, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπειλητικοί.

Αὐτὴν τὴν φωνὴν εἶδεν ὁ κ. Ἐρτώ ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον, ὅχι μόνον νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ σιωπὴν, ἀλλ' οὔτε νὰ τοὺς συγκαταστήσῃ. Ἡ συμπλοκὴ φαίνεται ἀναπόφευκτος. Ἐκαμὲν ὅμως ὁ κ. Ἐρτώ καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἄγγλον ὑπαρχον:

— Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμε αὐτὸ που δὲν εἶνε ἀληθινόν, ὅτι δηλαδὴ πρῶτο τὸ δικό σας καμάκι τὴν ἐκτύπησε, τὸ ἰδικό μας ὅμως τὴν ἐσκότωσε.

— Εὐκόλο εἶνε νὰ το λέτε αὐτό, ἀλλὰ δύσκολο νὰ το ἀποδείξετε!

— Λοιπὸν; δὲν ἐννοεῖτε νὰ ὑποχωρήσετε!

— Ὅχι! ἐδρουχῆθησαν οἱ Ἄγγλοι.

Εἶδαν ὅμως ὅτι δὲν τοὺς συνέφερε νὰ πιασθῶν με τοὺς Γάλλους, διότι πολὺ γρήγορα θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ὑποχωρήσουν. Ὁ ἄνεμος ἦτο πολὺ ἐλαφρὸς καὶ ὁ «Ρέπτων» δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ πλησιάσῃ με λοξοδρομίας. Ἀπέχετο δύο περὶ πικρὰ μίλια ἀκόμη, ἐνῶ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», με ὄριον τὸν ἄνεμον, ἐπλησίασε καὶ ἀνεγκάστως πολὺ κοντὰ εἰς τὰς φαλαινας.

Ὡς πρακτικοὶ λοιπὸν ἄνθρωποι οἱ Ἄγγλοι, εἶδαν ὅτι, ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ἡ νίκη δὲν θὰ ἦτο ἰδική των. Ἐντὸς ὀλίγου, ὄλον τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἅγιου Ἐνώχ» θὰ ἐπέπιπτεν ἐναντίον των. Ἄλλως τε, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εἶχεν ἤδη καταβιάσῃ καὶ τὴν τετάρτην φαλαιναῖδα του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ἐπικουρία δὲν θὰ ἀργούσε νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Γάλλους.

Δι' αὐτὰ ὁ κ. Στρέκ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Πίσω στὸ καράβι!

Ἐπρόσθεσαν ὅμως με πολλὴν θυμὸν καὶ πένθος, πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὴν φάλαιναν:

— Θ' ἀνταμωθῶμε πάλιν!

— Ὅταν σας ἀρέσῃ! ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

Καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἐπανελάμβανον διαρκῶς:

— Τὴν ἐπάθαν οἱ Ἐγγλέζοι!... τὴν ἐπάθαν!

Αἱ φαλαινας τοῦ κ. Στρέκ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν «Ρέπτων», ὁ ὅποιος ἀπέχετο ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἓνα μίλι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφθασε καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ με τὴν τετάρτην φαλαιναῖδα. Ὅταν ἐμαθεῖ τὰ διατρέξοντα, ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Ἐρτώ, καὶ ἐπειτα εἶπε:

— Ἄν μας ζητήσουν τὸν λόγον εἰ Ἄγγλοι, θὰ τοῦς τὸν δώσωμεν, ὅπως τοὺς ἀξίζει!

Οἱ ναῦται ἐξητωκραύασαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν των, καὶ ἔδσαν τὸ κήτος. Τόσον ἦτο τὸ βῆρος του, ὥστε με πολλὸν κόπον αἱ τέσσαρες φαλαινας ἤδυνήθησαν νὰ το ρυμουλκήσουν ἕως τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ».

Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, ὁ ξυλουργὸς Φερρούς, ὁ σιδηρουργὸς Ὁμαῖς, εἶχαν μαζευθῆ ἐπάνω εἰς τὸ καμποῦνι. Ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας, ὅταν εἶδε τὸ τεράστιον ἐκεῖνο κήτος, εἶπεν ὅτι θὰ ἔδωζαν τοῦλάχιστον διακόσια βαρέλια λάδι. Καὶ μ' ἐκεῖνα που εἶχαν γεμάτα, τὸ μισθὸν τοῦ πλοίου ἦτο πλέον συμπληρωμένον.

— Λοιπὸν, γέρο, τί λές τώρα; τὸν ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Λέγω πῶς θάχομε ἀρκετὸ λάδι νὰ χύσωμε στὰ κύματα, ὅταν μας πιᾶσῃ ἡ μεγάλη φουρτούνα.

— Ἐλα δὰ καὶ σύ! Δὲν θὰ μας λείψῃ οὔτε βαρέλι, ὅταν θὰ πᾶμε εἰς τὴν Βαγκούθερ... Τὸ στοιχημὰ μας, — στοιχημὰ, αἰ;

— Ἐννοεῖται!

Ἦτο πλέον ἐπὶ τὴν ὥρα. Πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βιράρου ἐπάνω τὴν φάλαιναν. Τὴν ἔδσαν λοιπὸν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, με τὸν σκοπὸν ν' ἀρχίσουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὴν αὐγὴν τὴν ἐργασίαν. Ἐμεινε λοιπὸν τὸ πλοῖον με σ. τ. γ. κ. α. ρ. σ. μ. ε. ν. α. τὰ πανιά, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἐξημερώσῃ. Ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Καὶ ἡ φουσκοθαλασσιὰ ἦτο τόσο ἀπαλὴ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως κοποῦν τὰ σχοινιά, με τὰ ὅποια ἦτο δεμένη ἡ φάλαινα.

Ἐβάλαν ὅμως διπλοὺς σκοποὺς, μήπως τύχῃ καὶ κάμουν οἱ Ἄγγλοι καμμίαν ἀπόπειραν νὰ τὴν ἀρπάξουν διὰ νυκτός.

Εὐτυχῶς τίποτε ἀπεικταῖον δὲν συνέβη καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐξημέρωσεν ἤρχισεν ἡ συνειδησμένη ἐργασία: ἐνοματίαν τὴν φάλαιναν, ἀνεβίβαζαν τὰ μεγάλα κομμάτια τῆς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπειτα ἀναψαν τὸν λαμπῆρον, καὶ ἐλογάριαζαν ὅτι τὸ λυσιμὸν τοῦ πάχους θὰ τοὺς ἔτρωγε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἡ θάλασσα κυριολεκτικῶς γυαλί, ἀλλὰ πυκνὴ ὀμίχλη

περιέβαλλε τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ». Οἱ ὀπτῆρες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἰδοῦν μακρότερα ἀπὸ μισθὸ μίλι. Δι' αὐτὸ ἐπαυελημένως ἀπεστάλη πρὸς περιπόλιαν ἡ φαλαιναῖς τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Ἄλλ' εὐτυχῶς τίποτε ὑπόπτον δὲν ἐφάνη. Ὅπως δὴ ποτε ἐπρόσεχαν οἱ σκοποὶ μὴ τύχῃ ἐμφανισθῶν οἱ Ἄγγλοι μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις:

Ἐξάρνα, τὸ ἀπόγευμα, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰς πέντε, φοβερὰ σφυρίγματα διέσχιον τὸ διάστημα. Καὶ συγχρόνως ἡ θάλασσα ἐγίνεν ἀνω-κάτω ἕως τὴ βαθύτερα στρώματά τῆς. Ἀσπρὸς ἀπρὸς ἐσκέπασε τὴν ἀπέραντον ἐπιφάνειαν τῆς. Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἀνεσηκώθη ἐπάνω εἰς ἓνα τεράστιον κύμα, καὶ ἐταλαντεύθη με ἐπικίνδυνον τρόπον. Τὰ πανιά που ἦσαν κρεμασμένα ἀπὸ τὰς κεραίας καὶ μῆθον σ. τ. γ. κ. α. ρ. σ. μ. ε. ν. α, ἐκτύπησαν εἰς τὰ κατάρτια τόσοσ δυνατὰ, ὥστε τὸ πλήρωμα ἐροβήθη μήπως πείσῃ κάτω ὀλη ἡ ἱστιοφορία.

Εὐτυχῶς, τὸ σῶμα τῆς φαλαινας ἦτο τόσο στερεὰ δεμένον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου ὥστε δὲν ἀπεσπάσθη, ἀν καὶ τὸ πλοῖον ἔδειξε μ. π. ἄ. ν. α. εἰς βαθμὸν φοβερῶτατον.

— Τί συμβαίνει;... ἐφώναξαν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὁ φερμερσεν ἔξω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του.

Κατόπιν ἀνέβη εἰς τὸ κάσαρο, ὅπου ὁ ὑπαρχος καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι ἐσπευσαν νὰ τον συναντήσουν.

— Θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ σύγκρουσις τῶν ρευμάτων τῆς παλιρροίας! εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶνε! εἶπε καὶ ὁ ναύκληρος. Δὲν φασὰ ἀέρας οὔτε ὄρα γιὰ νὰ γεμίσω τὸ κασκέτο μου!

— Ἄλλα ἐπειδὴ μορεῖ νάρθη κανένα μπουρνι, βάλτε εἰς τὰ μαζέψων καὶ νὰ μ. π. ο. ρ. λ. ἄ. ρ. ο. ν. α. τὰ πανιά! εἶπε πρὸς τὸν ὑπαρχον ὁ κ. Μπουρκάρ.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἐδόθη ἐγκαίρως καὶ καταλληλῶτατα. Διότι, ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ὁ ἄνεμος ἐδυναμώσασε με τὴσὴν ὀρμὴν, ὥστε ἐσπρωξῆ ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ πικνὰ σύννεφα τῆς ὀμίχλης πρὸς νότον.

— Πλοῖον ἀριστερᾶ εἰς τὴν πρὶμνη μας!

Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὰ ἐξάρτια τοῦ τουρκέτου, ὅπου ἦσαν σκαλωμένοι ἀκόμη οἱ ναῦται. Καὶ ὅλοι ἐστρεψαν τὸ βλέμμα των πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἶδαν πάλιν τὸν «Ρέπτων» εἰς ἀπόστασιν τριῶν περὶ πικρὰ μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικὸν των πλοῖον.

— Πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Φαίνεται σὰν νὰ ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ πανιά του... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Βέβαια... αὐτὸ κάμνε! ἐπρόσθεσεν ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ.

— Μήπως γιὰ νὰ μας ἐπιτεθῇ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιάδα.

— Καθόλου παράξενο! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας.

— Θὰ το δοῦμε! ἠρέσθη νὰ εἰπῇ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Καὶ ἐκῆνταξ διαρκῶς με τὸ τηλεσκοπίον τὰς κινήσεις τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου.

Οἱ ναῦται του εἶχαν διανεμηθῆ ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας. Μετ' ὀλίγον, οἱ γάμπιες, ὁ τρίγκος καὶ ἡ μπούμα ἀνεπετάσθησαν με τοὺς πρόποδας δεξιά, κατόπιν δὲ ὁ φλόκος καὶ ἡ τουρκετίνα, διὰ νὰ εὐκολύνουν τὴν στρεφὴν τοῦ «Ρέπτωνος».

Καὶ τότε ἐλείψῃ πᾶσα ἀμφιβολία. Τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς ἀνατολάς, ἐπλεεν εἰς τὴσὴν ὥστε νὰ κόψῃ τὸν δρόμον τοῦ «Ἅγιου Ἐνώχ».

— Μ' ἐμὰς λοιπὸν ζητεῖ νὰ τα βάλῃ! ἐφώναξαν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Θέλει μερικτὸ ἀπὸ τὴν φάλαιναν! Ἄλλα... ὅς περιμένῃ! Οὔτε τὴν ἄραν τῆς οὐρᾶς τῆς δὲν θὰ τον ἀρίσωμεν νὰ πάρῃ!

Ὅλον τὸ πλήρωμα αὐτὴν τὴν γνῶμην εἶχεν. Ἄν ἐπλησίαζεν ὁ «Ρέπτων» μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις, εἶχαν σκοπὸν νὰ τον ἀποκρούσουν με τὰ τουρκέκια, με τὰ πιστόλια, με τοὺς πελέκεις των...

Ὁ ἤλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ ἡ θάλασσα εἶχεν ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπνεῖν ὁ ἄνεμος. Ὁ «Ρέπτων» ἐφαίνετο προχωρῶν με ἀρκετὴν ταχύτητα. Πρὶν περᾶσῃ μισθὸ ὄρα, θὰ ἦτο δίπλα εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ»...

Ὁ κ. Μπουρκάρ διατάξε τότε νὰ ἐτοιμάσουν τὰ ὄπλα. Ἐγέμισαν τὰ δύο κοντὰ κανόνια, με τὰ ὅποια ἦσαν συνήθως ἐξωπλισμένα τὰ φαλαινοθηρικὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην. Ἄν ὁ πλοίαρχος Κίγγτον ἐπιροδολοῦσε με σφαῖρας τῶν πέντε ἢ ἕξ λίτρων, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ θὰ τῶ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα.

Δὲν ἀπέχετο πλέον ὁ «Ρέπτων» παρὰ τρία τέταρτα τοῦ μιλίου, ὅταν ἡ θάλασσα ἠλλαξέν ὄψιν, χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμίαν ἀτμοσφαιρική μεταβολή. Οὔτε ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐδυναμώσῃ, οὔτε κανὲν ἀπειλητικὸν σύννεφον εἶχε φανῆ εἰς τὸν ὄριον.

Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐδασίλευε καὶ εἰς τὰς ὑψηλάς καὶ εἰς τὰς χαμηλάς ζώνας τοῦ διαστήματος.

Ἐξάρνα, ἠκούσθησαν φοβερὰ μουγρίσματα, τὰ ὅποια κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβαίνοντας τοῦ «Ἅγιου Ἐνώχ» δὲν ἤξευρε πῶθεν προήρχοντο, ἢ θάλασσα ἔβρασε, ἐγίνε κατασπρῆ ἀπὸ τὸν ἀερόν καὶ ἀνεταράχθη σὰν νὰ εἶχεν ἐκραγῆ κανὲν ὑποβρύχιον ἠφαιστειον εἰς τὰ βάθη τῆς. Αὐτὸ δὲ τὸ περιέργον φαινόμε-

νον συνέβη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἐνῶ τὸ γαλλικὸν δὲν ἠσθάνθη σχεδὸν τὰ ἀποτελέσματα ἐκείνης τῆς ἀνεξήγητου θαλασσοταραχῆς.

Ἐπληκτοὶ ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκῆνταξ τὸν «Ρέπτων». Καὶ εἶδαν τότε ἓνα θέαμα, τὸ ἑποῖον τοὺς ἔκαμε νὰ μείνουν ἄφωνοι ἀπὸ τὴν φρίκην...

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 82ος ΠΡΟΣ ΕΥΝΟΗΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΒΔΟΜΗΝ ΤΟΥ 1904

Συμφώνως με ὅσα εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, προκηρύσσω σήμερον νέον Διαγωνισμόν διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἐξήμερας τοῦ 1904. Σᾶς συνιστᾶ ἀναγνώσετε με προσοχὴν τοὺς ὄρους, διότι μερικτοὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐτροποποιήθησαν. Οἱ ὄροι εἶνε οἱ ἐξῆς:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δίκαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ σὺνδρομηταὶ καὶ αἱ σὺνδρομητρίαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδελφιατῶν, ὅσα εἶχον ὑψ. ε. δ. ὡ. μ. ο. ν. ἄλλ' ἕκαστος χωριστά, δηλαδὴ διὰ χωριστῆς ἰδικῆς του συλλογῆς.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ἀρτεῖ νὰ στειλῇ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδ. κ. ὡ. ν. α. δ. η. μ. ο. σ. ι. ε. ὑ. τ. ω. ν. αἱ ὅποια δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10 οὔτε περισσότεροι τῶν 15.

3. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ἀρτεῖ νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαβιβάζω», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν με τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβιβάζω τὴν Ἐπίπλοισιν, ὅτι ὄλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλ' ἀλάξθην, ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ μνήμης, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοσίων καὶ Ἀρχαίων Αἰνεμάτων,) λέγομένην παρ' ἄλλου.»

4. — Ὅταν ἡ Διάπλοισις σχηματίσῃ βᾶσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μίαν συλλογὴν, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαίωσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξηρεθῆσῃ, εἴτε ἐκούσιως παραχωρηθῆσῃ, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἂν θέλῃ, νὰ ἀπερῆ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνοματὰ τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5. — Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται —

ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1904, — εἰ ἐγκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος σὺνδρομητής, νὰ καταγγέλλῃ ἑσας ἐξ αὐτῶν ἠθέλε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προσερχόμενος ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειούται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδειγματὸς χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ ἡμερᾷ...»

Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὀρισμένη καὶ

10. — Αί συλλογαί, επιγραφόμεναι «Πνευματικά Άσκήσεις δια τόν 82ον Διαγωνισμόν», είνε δεκταί μέχρι τής 31 Δεκεμβρίου 1903. [Είμπορεíte νά τας στείλετε ως χειρόγραφα, υπό ταινίαν, επί συστάσει, πληρόνους μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.]

11. — Κατά τὸ διάστημα τῆς Α' Ἐξαμηνίας τοῦ 1904 θά δημοσιεύωνται εἰς τὴν « Διάπλαιν » Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ αποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς Α' ἔξαμηνίας, θά δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα καὶ θά προκηρυθῆ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδεὶς δύναται νά στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ἄροι εἶνε οἱ αὐτοὶ με τοὺς ἄρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΕΩΝ, Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΟΣ

(Ἰνδιάνοι παραμῦθοι)

ΟΝ καιρὸ τοῦ μιλοῦσαν τὰ ζῦα, ἦτον μιά φορά ένας βλάκας γαΐδαρος, ποῦ ἐπῆρε τὸν δρόμο μιά μέρα κ' ἐπήγαγε μασσώντας ἐνα γαΐδουράκι καθῶ, — καὶ

θαρούσε δὲ πῶς ἦταν ὡμορφος ὡς ἀνοιχιάτικο πρῶτ! Ἐκεῖ ποῦ πῆγαγε, εὗρθηκε μιά παγίδα, ὅπου ἦτον πιασμένον ἓνα λεοντάρι, καὶ τὸ λεοντάρι ἐφώναζε με τῶσον ἄγριους βρυχηθμούς, ὡστε ὁ γαΐδαρος ἐστάθηκε καὶ τὸ ἐκύταξε με μεγάλην ἀπορίαν. Πῶς δὲν ἄκουσαν οἱ χωρικοὶ τοὺς βρυχηθμοὺς τῶσιν ὄραν διὰ νᾶρθῶν καὶ νά σκοτώσῶν τὸ λεοντάρι; — Περιέργων ἀληθινά. Ἄλλὰ πιθανὸν νά φουοῦσε κατὰ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ἄνεμος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν τίποτε. Ὁ Βλάκας μαρῶ— ἄς τον λέω εἶσι — ἐστάθηκε καὶ, ἀφοῦ ἐκύταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶδε πῶς ἦτον καλὰ πιασμένο τὸ λεοντάρι, ἄρχισε τάχα νά το περιπαίξῃ, καὶ του εἶπε:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Λέων; — Βγάλε με ἀπ' ἐδῶ! ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Βγάλε με γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ, χαμένε. Ἐγέλασε περιπαικτικὰ ὁ Βλάκας, ὁ

ὁποῖος δὲν ἦτον καθόλου εὐγενής, διότι εἶνε ἀγένεια, ζούρετε, ὅταν γελᾷ κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

— Καλέ, τί λές τοῦ λόγου σου; εἶπε. Νά σε βγάλω, καὶ ὕστερα νά με φᾶς γιὰ τὸν κόπο μου. Δὲν τῶχω σκοπό. Δὲν εἶμαι τόσο τρελλός, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ἄρχισε νά γελᾷ, δηλαδὴ νά γκαρίζῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ποῦ εἶπε τέτοια ἐξυπνάδα.

Τὸ λεοντάρι εἶδε πῶς ὁ γαΐδαρος δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ φόβους, καὶ ἄλλαξε πολιτικῆ. Τὸν ἐκαλόπιασε με τὰ παρακάλια καὶ με τὰ γάδια.

— Γαΐδαρε, εἶπε με τὴν πιὸ γλυκεῖα φωνή του, εἶσαι πολὺ ὡμορφος καὶ ἐξυπνος νέος. Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νά σπρώξῃς αὐτὸν τὸν καταραμένον μοχλὸν ποῦ κρετεῖ κλεισμένη τὴν πόρτα, γιὰ νά μπορέσω νά ἐβῶ ἐξω. Θά μου κάμῃς αὐτὴ τὴν χάρι, καλέ μου καὶ σφε μου γαΐδαρε;

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ, ἀπήντησε ὁ Βλάκας. Δὲν τῶχω σκοπὸ νά φαγωθῶ.

— Νά φαγωθῆς! ἐφώναξε τὸ λεοντάρι, ὅταν εἶσε τὸν ἔκαμαν τὴν μεγαλύτερη προσβολή. Ποῖός σου ἔβαλε τέτοια στραβὴ ἰδέα στὸ κεφαλάκι σου; Πῶς τὸ ἐφαντάσθηκες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτὲ-τοὺς φίλους μου. Ποτέ!

Φυσικὰ ὁ Βλάκας ἐκολακεύθη πολὺ διότι ὁ Λέων τὸν εἶπε φίλον του, καὶ, ὡς γαΐδαρος, ἐσπρωξε τὸν μοχλόν. Ὁ Λέων ἐσπρωξε τότε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, κ' ἐβγήκεν ἐξω. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτον ν' ἀρπάξῃ τὸν καζιμένο τὸν Βλάκα ἀπὸ τὸ λαμβ, καὶ νά τον τινάξῃ κάτω. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ στόμα του διὰ νά τον φάγῃ.

— Ὁχ! ὄχ! ὄχ! ἐφώναξε ὁ κακομοίρης γαΐδαρος. Τί κάνεις αὐτοῦ;

— Εἶμαι πεθαμένος τῆς πείνας, ἀπεκρίθη ὁ Λέων. Μή με διακόπτῃς!

— Μὰ ἐσύ τὸ εἶπες καὶ τὸ ὑπεσέθης πῶς δὲν θά με φᾶς, εἶπε με κλάματα ὁ Βλάκας.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νά εἶπα τέτοιο λόγο, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς Λέων. Λοιπὸν, θά σε φάγω.

Εἶδεν ὁ γαΐδαρος πῶς ἦτον χαμένος, καὶ ἄρχισε νά θρηνηῖ καὶ νά κλαίῃ τὴν μοῖρά του.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ, δὲν εἶνε δικαίον! ἐφώναξε με κλαφιάρικη φωνή.

— Πῶς; ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Τολμάς καὶ λές πῶς δὲν εἶμαι δικαίος ἐγὼ; Τὸ ῥα σοῦ ἀξίει νά πεθάνῃς, καὶ θά σε φάγω χωρὶς νά σε λυπηθῶ καθόλου!

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του με τὴν οὐρά του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶτα.

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του με τὴν οὐρά του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶτα.

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του με τὴν οὐρά του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶτα.

— Ναι, εἶπε μέσα στὴν ἀπελπισίαν του ὁ γαΐδαρος, δὲν εἶνε οὔτε σωστὸ οὔτε δίκαιο! Καὶ ὁποῖον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν τὸ ἴδιο θ' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Λέων ἐθύρωσε καὶ ἐγένεον ἐξω φρενῶν μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἦτον ἐτοιμὸς νά κατακομματιάσῃ τὸν γαΐδαρο, ὅταν μία σοφὴ ἰδέα τοῦ κατέβη στὴ μεγάλη του κεφαλα.

«Ἄν, ἐσυλλογίσθηκε, μοῦ εὖρη τοῦ λόγου του κανένα δικαστὴν, τί μ' ἐμποδίζει νά τον φάγω καὶ τὸν δικαστὴν γιὰ δεικνόν. Λαμπρὰ ἰδέα!»

Ἐπῆγε νά τα χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ὁ Βλάκας, ὅταν εἶδε τὸν Λέοντα νά ξεσφίγγῃ τὰ πόδια του, με τὰ ὁποῖα τον ἐκρατοῦσε κολημένον κατὰ γῆς, καὶ νά τον ἀφίρῃ νά σηκωθῆ ἐλεύθερος.

Καὶ τότε τὸ ἄγριο θηρίο εἶπε:

— Γαΐδαρε, εἶπες πῶς ὁποῖον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν, θά 'πῇ κ' αὐτὸς ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ καὶ δίκαιον αὐτὸ που κάμνω. Λοιπὸν θά εὐρωμεν τώρα ἓναν δικαστὴν, καὶ . . . εἶθε νά μὴ βγῆς γελασμένος, ἀφεντικῶ.

Ὁ Βλάκας ἄρχισε νά χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἔως ὅτου ἐπὶ τέλους ὁ Λέων ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, τὸν ἐπίασε με τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ αὐτί, κ' ἐτρίβηξεν τὸν δρόμο γιὰ ναῦρον δικαστὴν. Πρὶν πᾶνε πολὺ μακρὰ, ἤρταν ἓνα γέρο-Κούνελο, τὸν πιὸ ἄσπρο καὶ πιεὶ γέρο ἀπ' ὅλα τὰ κουνέλια. Ὁ Κούνελος αὐτὸς ἐπαίξε στὰ χορταράκια, κ' ἐφαίνετο πολὺ ἐλαφρόμυαλος. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἦτο, ὅπως θά ἴδῃτε ἀμέσως.

— Νά! εἶπεν ὁ Λέων, νά ἓνα κουνέλι. Δὲν εἶνε ἀσχημὸ γιὰ δειπ. . . γιὰ δικαστὴν ἤθελα νά πῶ. Τράβα λοιπὸν ἐμπρὸς καὶ ρώτησέ το.

Ἐπῆγε ὁ Βλάκας καὶ ἐξήγησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν στὸν Κούνελον, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε καὶ ἀκουε προσεκτικὰ, καὶ κάποτε-κάποτε ἐξυνη τὸ αὐτί του, κ' ἐφαίνετο παραπολὺ ἐλαφρόμυαλος. . .

— Ἄ! μὰ αὐτὴ εἶνε πολὺ μερδαμμένη ὑπόθεσι, εἶπεν ὅταν ἐσταμάτησε ὁ γαΐδαρος. Δὲν μοῦ τὴν ξαναλές, γὰ τὴν καταλάβω καλλίτερα;

Ὁ γαΐδαρος ἐξανᾶπε πάλιν κατὰ πλάτος ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

— Περιέργων πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Κούνελος. Ἀκόμα δὲν μπόρεσα νά καταλάβω πῶς εὐρέθηκες μέσα στὴν παγίδα.

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ μέσα στὴν παγίδα, ἐφώναξεν ὁ γαΐδαρος. Ἦτον ὁ Λέων!

— Ὄ! . . . ναι, ναι. . . τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μὰ, νά σας πῶ, γιὰ νά το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νά δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρπε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρηνηθῇ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΣ'

Ευτυχῶς, ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ μητέρα τῆς Κικῆς ἐξελιγοθύμησε καὶ ἐνοιξε τὰ μάτια της.

— Ἄ! εἶπε. Ἐνόμισα πῶς θά πέθαινα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου!

Ἡ γρᾶ Παγῶνα ἐτραβούσε τὰ μαλλιά της καὶ ἐχτυπιῶνταν μοναχῆ της, διότι, ἔλεγε, δὲν ἐπρόσεξε τὰ παιδιὰ ὅσον ἐπρέπε, παρὰ τ' ἄφισε νά φύγουν.

Ἐπὶ τέλους ὅλα ἐξηγήθησαν. Τὰ παιδάκια ἐφαίνοντο τῶσον μετανοημένα, διὰ τὸ σφάλμα ποῦ ἔκα-

«Ἐνόμισα πῶς θά πέθαινα.»

μαν, ὡστε οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία Δ. . . εὐρήκαν ἀρετὸν θάρρος νά τα μαλώσουν.

Εἶνε περιττὸν νά εἰπῶμεν με πόσον ἐθελουσιασμὸν εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον Ἄγριον. . . Ἐπῆρε καὶ ὁ Παυλῆς ἓνα σῶρό φιλήματα εἰς τὸ μερίδιόν του, καὶ πολὺ δικαίως, διότι αὐτὸς πραγματικῶς ἔδειξε πῶς ἦτον ὁ μόνος λογικός, ὁ μόνος ποῦ εἶχε σωστὸ μυαλὸ ἀπὸ ὅλη τὴν συντροφικὰ τῶν μεγάλων μας περιηγητῶν.

Ὁ μόνος παραπονεμένος εἶνε ὁ κύριος Μπέμπης. Δὲν εὐρήκε, λέγει, οὔτε Ζαχαροκάλαμα οὔτε καρύδια τῆς Ἰνδίας εἰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου ποῦ ἔκαμε.

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγριοι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νά φάμε κ' ἐμεῖς. . .

Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀδιάκοπα, καὶ ἀπεροῦσε, πῶς τὰ βιβλία γράφουν μετὰ τῶση μεγάλη ψευτιά, ὅτι ὑπάρχουν τάχα ἀκόμα Ζαχαροκάλαμα καὶ μεγάλα καρύδια με γάλα μέσα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Η ΔΙΚΗ

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

ΑΙΜΙΛΙΑ.

«Ἐπέρασε ἓνας μῆνας σωστός, ἀφ' ὅτου ἔβαλαν στὴν φυλακὴ τὸν μπαμπᾶ. Πῶς συνέβη καὶ δὲν ἀπεθάναμεν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην μας; Καὶ ὅσον συλλογίζομαι ὅτι δὲν θά δικασθῇ πρὶν περάσουν ἀκόμα δύο μῆνες ὀλόκληροι. Ἀδύνατον ν' ἀνθῆξῃ ἡ μαμμά τῶσον καιρὸν με τὴν ἀγωνίαν ποῦ ὑποφέρει. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρῶτ ἔως τὸ βράδυ: «Ὄ! Θεέ μου, πῶς ἤθελα νά ἤμουν πεθμμένη!» Τὴν κάμνω ν' ἀνακτῆσῃ ὀλίγον τὸ θάρρος της καὶ της λέγω ὅτι δὲν πρέπει νά ὀμιλῇ τώρα περὶ θανάτου, ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς ἔχει τῶσον μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀγάπην μας, καὶ ὅτι με ἐκμηδενίζει με αὐτοὺς τοὺς ἀπελπιστικούς λόγους ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Εἶνε τῶσον ἀδύνατη, ὡστε τρέμω διαρκῶς μήπως πάθῃ τίποτε ἡ ὑγεία της. Ἄν κατὰ δυστυχίαν λησιμόνησω καμμίαν φορὰν ὅτι εὗρισκομαι ἐμπρὸς της καὶ διακρούσῶν λιγάκι τὰ μάτια μου, ἡ μητέρ ἀρχίζει τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὀδυρμούς, ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ ὁ Κάρλοσ, τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλεον ἑλπίς, ἀφοῦ καὶ ἡ Αἰμιλία κλαίει.»

«Δὲν ἤξεύρω τί θά ἐγινόμεθα χωρὶς τὸν Κάρλον; αὐτὸς μας ἐμποδίζει καὶ δὲν συντριβόμεθα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας μας. Ἐκάθησε καὶ ἤρπεν ἀπὸ τὰς διασημοὺς δίκας ὅλα τὰ παραδείγματα ὅπου ἐπὶ τέλους οἱ ἀθῶοι ἀκαλλάσσονται τῆς κατηγορίας παρὰ τὰς ἐπιβαρυντικὰς ἐναντίον των μαρτυρίας, διὰ νά μας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζώμεθα, ὅτι θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθῶότης τοῦ μπαμπᾶ, μολονότι τώρα τὰ πάντα στρέφονται ἐναντίον του, μολονότι τον κατηγορεῖ καὶ αὐτὸς ὁ συνέταιρός του, ὁ κ. Χόλμπρουκ.»

«Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὡς καὶ ὁ συνέταιρός του ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ κατέθεσεν ἐναντίον του ἦτο ἀσθενής με τυφοειδῆ πυρετόν, ὅταν ὁ μπαμπᾶς τοῦ ἔγραψε διὰ νά τον πληρορρήσῃ τί συνέβαι-

πῶν.— ὁ Δάφνης τοῦ Γένου με τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνος, Ἀνεμώνην τῶν Πατρίων, Ἀνδρείαν Σουλῶνίδα, Ἐρδῶτον Μεσολόγγιον καὶ Ἄσκη Μνησίδος.— ὁ Ὀλυμπιος με τὴν Ἀμαρῆλῖδα, Πολύλο-Δράκον, Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας, Ἐρημίτιδα καὶ Ἰτέαν.— ἡ Κίτρινη Μάσκα με τὸ Ἀγκάθι Πυρροποῦδην, Βοσῶν τῆς Ροδόπης, Ἐσπερίαν Ἄδραν καὶ Κλάδον Ἐλαίας.— ἡ Ἀθήνα Καρδία με τὸ Κόκκινον Κρίνον, Φαίδιμην, Ἀνημιστημένην, Πολύχρωμον Χρυσᾶλλίδα καὶ Ἰακωνικὸν Χρυσάνθεμον.— τὸ Ποιῶσιμα με τὴν Ζημιόγαταν, Νιαγάραν, Διάβαλον Ἐσπερινόν, Λεωνοσίαν τῆς Κύπρου καὶ Ἑλληνοπούλαν.— ἡ Προῆ τοῦ Ζεφύρου με τὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ἰππότην τοῦ Ἠλιού καὶ Νημῶν τῶν Τριπλῶν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀγκάθι (τὸ λάθος διωρθῶν) Παρήγορον Ἀγγελον, Μόνοιον, Ἑλλήνα Ἀδελφὴν (Βραβεῖον ἔστειλα σήμερον βλέπει τὴν Προκήρικὴν) Δωδώνην (ἔστειλα) Ὑψιλο Κυπαρισσοῦ (ναί, τὰς ἑλᾶδα) Ναυτοπούλον τοῦ Αἰγαίου (τετραδίου σου διὰ τὸν Ἐρημὴν δὲν ἔλαδα) Παιδικὴν Χαρμὴν [3E] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν τηλετυπικῶν φυλλαδίων παρατηρῶ δὲ ἄρχικως νάποικας καὶ ἄρας: εἰ διαγορῆ ἀπὸ τῶν πρώτας σου ἐπιστολάς! Περιπλανώμενον Ἰουδαίων (σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖόν σου με αὐτοὺς τοὺς δύο τόμους συμπληρώσεις διδάσκων τὴν σειράν τῆς Δ' περιόδου, ἔ; ὀλίγα παιδιὰ ἔχουν τῶσφ λαμπρὰν βιβλιοθήκην) Μπαρμπα-Βενάρδον ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν νομίζω, — καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ γέωμά ὄλων, — δεῖ δὲ ὑπάρχει τόμος μου, ὁ ὅποιος νὰ μὴ περιέχῃ ἐπίσης ὠραία πράγματα, ἔσων εἶνε καὶ αὐτὰ πού σ' ἐμάγευσαν εἰς τοὺς δύο ἐκείνους παλαιούς τόμους) Λάτριδα τῶν Ἀστέρων (χατὰ τὸν Κανονισμόν, ναί: πᾶσα ἀλλαγὴ ψευδωνύμου πληρώνεται) Μεταλλὰ (πραγματικῶς, ὁ καθηγητὴς σας ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τακτικὸς συνεργάτης μου, καὶ χαιρὸν νάκούω δι' ἡ πρός ἐμὲ ἀγάπην του διατηρεῖται τὸσον θερμῆ) Ἄγιον Μόσχον (α' ἐγὼ ἔλπικω δι' μὲ τὸ νῦν σου ψευδωνύμον ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ εἶνε συχνότερα: εἰ ἰδρῦται τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου εἶνε ἀντικείμενον πολλῆς περιεργίας ἐκ μέρους τῶν φίλων μου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἰμπορῶ με τοὺς ἀποκαλύψω) Κάριον Σύλλα (ἔστειλα) εἶχες δίκαιον νὰ βαστάξῃς τῶσφ μακρὸν κένθος διὰ προσηφίλῃ ἀδελφῶν νομίζω ὅμως δι' αἰετός νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς ἀσχολίας σου, ἡ λύπη δὲν πρέπει νὰ διαυκνέται) Ἄθῳν Καρδίαν ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν τοῦ ἑδραίου τῶνδεν ὁ Σκυλάθρωπος ὁμοιάζει με τοὺς Βόγγους τοῦ Μεγάλου Ἀἴσιου) Ἄγροπτακίην Μοῦμιαν (δὲν εἶδα ποτὲ μου νὰ βρῶχῃ χωρὶς σύννεφα θὰ ἐρωτήσω κανένα μετεωρολόγον) Ἀμαρῆλῖδα (βραβεῖα ἔστειλα) Φαίδιμην (ἔσως: θὰ τὸ ἀλησμόνητος καὶ θὰ ἐξαναγράψῃ τὸ ψευδωνύμῳ σου) Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας (ἐλπίξω δι' καὶ τὸ ἀρχόμενον ἔτος θὰ ἔχω μνησθητῆρα τοῦ Βῆρ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμη βεβαία ἡ ἐπιστολή σου μου ἐφάνη κάπως βιαστικῆ) Αἰμίλιαν Χῶδ (ἔστειλα) διὰ νὰ λάθῃς ὡς ψευδωνύμῳ σου τὸνομά της, θὰ πῆ ὅτι τῆς ὁραϊστικῆς τῶσφ πού ἔκαμες τὴν ἀρχὴν, ἐλπίζω νὰ παύσῃ ἡ τριμοῦλα τοῦ χειροῦ καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά!) Ἦθος Ἐἶμαι ([EE] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολήν) εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅτι μόλις ἐκπατίεις ἓνα φυλλάδι, ἀμέσως σοῦ ἐκπέθῃ ὁ βῆρας: πολὺ καλὴ συνταγή!) Πράγματι τῶν Ἀθηνῶν (ἔχει, δὲν εἶνε συνδρομητῆρα) Προῆν τοῦ Ζεφύρου ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διπλασιάζῃς τὰς Ἀσκήσεις ὡς βλάπτει, 15 σοῦ ἀρκούν) Ἀγγελον Ἀδγορινόν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτίον) Παναγῶν Παρόντα

(ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ) Κυρηγέτιδα Ἀρτεμὴν (βραβεῖον ἔστειλα) χαιρὸν πού ἔγινες καλά) Κρηθοδαγκανιάραν (εὐχαριστῶ πολὺ) ἔχει, ἡ ἐξομολογία σου δὲν ἔχει ψευδωνύμῳ) Κόκκινον Κρίνον (ποῦ ἔχει ὡς σὺδῆμα: ἔξομολογία καὶ ἄγιος ὁ Θεὸς ἰσ) Ἀνημιάν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) εὐχομαι νὰ ἐκκληρωθῇ τὸ ὄνειρόν σου) Ἀριστὰ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου δὲ ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶσας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)
“Διηγήματα,”
 ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
 ΑΥΤΟ ΚΩΜΗΤΟΤΑΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
 ΔΡΑΤΟΙ ΤΟΜΟΙ
 Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.
 ΑΙ ΑΥΤΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμᾶνται φρ. 6.
 Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ ἄσσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράψωμεν τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκάστος περιεῖρη 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

878. Στοιχειόγραφος.
 Μουσικὴν θεωρεῖσθαι σκορπίζω.
 Ἄν ἀπειρακτῶν, λῦτα, μάφισα,
 Καὶ εἰς ἕταν βαθὸν σὲ βυθίζω,
 Στὴν ἀρχὴν μου ἂν γράμμα κολήσῃς.

878. Μεταγραμματισμός.
 Ἐνὸς Τρωὸς πολεμιστοῦ ἐκόπη τὸ κεφάλι.
 Καὶ ἄπνους ἐνὸς ἔαρπες νὰ πῆσῃ φυσικῶς.
 Ἄλλα αὐτῶς, — δὲν ἐξυρῶ πῶς, — κατῴρθασε νὰ
 Καὶ νὰ σωθῇ γενόμενος ἀρχαῖος ποταμῶς!
 879. Ἀναγραμματισμός.

Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἓνα ἐζύμα. Μπῶ! καὶ γιατί
 Νὰ λοιπὸν: τὰ γράμματά μου ἀνακάτωσα μο-
 Καὶ ἀπὸ ζῶων κερκαφέρων, — σὸν τὸ σκίπτο-
 Ἔντομο ἔγινε μικροῦλα, πού με ἔφερε καὶ σε
 880. Αἰνίγμα.

Ἄν καὶ οὐδὲν εἶμαι τί, τῶν ἄλλων παραπάνω,
 Ἄκουσε ὅμως τί μπορῶ μονάχο μου νὰ πῶω.
 Νὰ φαίνωμαι στὸν οὐρανὸ, νὰ ρῖω στὴν Ἀσία,
 Νὰ εἶμαι καὶ γωστικὴ θὰ ἀπ' τῆ Μυθολογία,
 Καὶ γένος ἀνθρώπων! Φίλε μου, δὲν εἶνε νὰ τα χέσῃς;
 Ποιὸ ἄλλο θάψμα σὸν αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἡ πλάσις;
 881. Τρίγωνον.

- 1.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἀπουλίᾳ.
- 2.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἰνδικῇ.
- 3.— Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Κολλίδι.
- 4.— Θεοτῆς αἰγυπτιακῆ.
- 5.— Ἀριθμητικόν.
- 6.— Ἀντωνυμία.
- 7.— Γράμμα.

882. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.
 [Ἀπὸ ἕκαστον τῶν κατωτέρω γνωμικῶν θὰ ληφθῇ μία λέξις διὰ νὰ σχηματισθῇ ἐν ἄλλο:]
 Πρέπον τοῖς νόις ἡ σιγῆ. — Σέβου τὸ γήρας. — Σιγῶν χρῆ ἡ χρησιμότης τῆς σιγῆς λέγειν. — Οὐδὲν κρεῖττον ἢ εἶδος σαφῆς. — Τὸ λακωνικεῖν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — Ἡ τοῦ Θεοῦ φρόνησις πάντων ἐπιμαλεῖται. — Μίσει τὸ ταχὺ λαλεῖν.

883. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος — ποτὸν = ἐπιρρημα + Ποταμὸς ἱστορικῶς — ζῶων — ἐθῆγος + Ἀρχαῖα πόλις — ἀντωνυμία = πρόθεσις.

Ἄδρῃσμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεῦς.
 884-888. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δε' ἐνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις. Ἐπ' αὐτῶν τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γραμματός ἐκάστης δι' ἐνός ἄλλου, καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας. Τὸ ἴδιον κάμε ἄλλας τρεῖς φορές: κανοῦν, μήκων, ἐπαινῶ, Ἀχαιός, ἐνδύω.

889. Μεσοστιχίς ἐκ Παραγῶγων.
 Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶσιν ἄλλα τῶσας παραγῶγα (ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά) τοιαῦτα, ὥστε νὰποτελῶσι διὰ τῶν μεσῶν τῶν γραμμάτων ἀρχαῖον γνωμικόν:
 πλῆσαι, κῆτω, θνημι, βάπτω, ἠδῶ, μένω, βιβρώσκω, ἔλλομαι, πίνω, ἠστῶμαι.

890. Γριψῶδης Μεσοστιχίς.
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἑξ ἑξῆς, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ληνομένου τοῦ γρίψου, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα θηρικοῦ βασιλέως:

κτ	Μ	τω	τω	ργ
κτ + κτ	Μ Σ Μ	τω τω	τω	ργ, ργ, ργ
κτ + κτ	Μ Σ Μ	τω τω	τω	ργ ργ
κτ	Μ	τω	τω	ργ

Πῶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐπιτάσσων
 ἐπὶ τοῦ ΑΝΦΑΝ ΓΚΑΤΕ.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 97.

466. Ἀλκίνοος (ἔλλη, νόος.)—467. Πῶν—ὑπό.
 —468. Παλιοναῖον.
 469. ΑΥΓΚΕΥΣ 470. Αἰλούρου
 ΙΑΠΕΤΟΣ ἀπὸ τῶν σφαι-
 ΑΚΤΑΙΟΣ ρῶσι μύες. Ἡ
 ΑΝΤΙΟΠΗ ἀνάγνωσις μα-
 ΑΙΝΕΙΑΣ ἀνδρειοειδῆς ἐκ δε-
 ΣΟΥΘΙΑΙ ἑξῶν πρὸς τὰρ
 ΣΕΙΡΙΟΣ σφαιρῶν.)—471.
 Ἀλίων—σὸν—αἰ
 (Γέλα=λα=) γ+τ (ἄνωσ=ἴος=) δγ=ΑΙ-
 ΓΑΙΟΝ—472-477. Διὰ τοῦ Ο: κομῶς, πρό-
 κος. Ρῶσος, βόρβορος, κόλλιος, πάρος.—478.
 ΑΓΙΣ (Ἀθῆναι, ἐΓῶ, ἦλιος, ὄν[θ]κος.)—479
 Οὐκ ἐστὶ σαφῆς τιμώτερον.—480. Ὑπὸ τῆς
 πενίας ἀναγκαζόμενοι πολλὰ ποιούμεν κακά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἦ ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητῆρας μας
 λατὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁποῖα καὶ αἱ
 ἀγαθῆραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς καὶ ἡσῶν 10 λέξας.]
 Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
 Αταχῶθεν. Ἀπάνησις ἀσφαλῆς.— Μίρης
 Πρωτοπαπᾶς, Λάρισσα. (Γ, 93)
 Ἡ Αἰγυπτιακῆ Μοῦμια χαίρετ' ἡλικιωτάτα
 τῶν Κάρλων τῶν Δεκατῶν. (Γ, 94)
 Ἀναλλάσσω προσωπικὰ φωτογραφίαις παν-
 Αταχῶθεν. — Jean N. Fakis, Patras
 (Grèce) (Γ, 95)
 Τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Δ. Κωνταντινίδῃ ἐγκάρδιον
 συλλυπητήρια. — Κηρία με τὰς Καμε-
 Λίας. (Γ, 96)
 Συγχαίρω τὸν Ἀσπὸν τῆς Ἐρημοῦ διὰ τὸ
 βραβεῖόν του.— Ἀρδὸς Κίτσινερ. (Γ, 97)